

KIS LAP

... KÖZELRŐL LŐTTEM RÁ. (Lásd a 206. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIII. köt. 13. szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. szeptember 26-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet számos képpel. —

(Folytatás.)

X. FEJEZET.

A kanári-madár.

SZÓTLANUL, gondolatokba mélyedten, ballagott két öreg anyóka az erdei ösvényen. Már közel jutottak az erdő széléhez, mikor az egyik végre megszólalt:

— Ibolya, édes testvérem, most már mindjárt a falu közelébe érünk. De tanácsos lesz-e ott mutatkoznunk?

— Ebben az alakban semmi esetre. Nagyon meggyűlöltek. De okvetetlenül vissza kell oda térnünk, Gyöngyikém.

— Magam is azt hiszem. Csak hogy, édes testvérem . . . már ha megharagszol is, kimondom, hogy én nem akarom folytatni amibe bele fogtunk. Őszintén bánom, hogy engedetlen voltam jó királynénk iránt és most már csak az az egy óhajomásom, hogy bűnbánólag a lábaihoz borulhassak és bocsánatát megnyerhessem.

— Lelkemből szóltál Gyöngyikém! Azok után amiket tapasztaltunk, hogy is merénénk még valamibe bele fogni? Hibáztunk, okatlanok voltunk, nem hittük el, hogy a világ is másforma most, mint a hajdani tündér-korban, de meg mi sem tudtuk a módját. Most már csak arra törekedhetünk, hogy jóvá tegyük a hibánkat?

— Ó, de fog-e sikerülni? Vissza jutunk-e szép tündér-honunkba, mikor elvesztettük a ránk bizott kincseket?

— Nekem már van tervem. Talán sikerül.

— És ha nem sikerül?

— Akkor más tervet főzünk ki.

— Igazad van. Az a fő, hogy ha volt bátorságunk a rossz uton, most legyünk kitartóak a megtalált igaz ösvényen. Mondd hát el a tervedet.

Leültek az erdő-szélien és tanácskoztak.

Ez alatt ott a faluban több gyermek közeledett, hhoz az ócska házikóhoz, amelyben a két öreg anyóka lakott. A gyermekek éppen nem voltak jó kedvűek s mikor már a házhoz értek, egyikök megszólalt:

— Iluska, menj te elől, hiszen te ugy is azt mondtad, hogy igaza van a mamának.

Iluska oda lépett a házikó ajtajához és kopogott. Belülről nem hallatszott a »Szabad!«

— Kopogj erősebben! szólt Lenczi.

A leányka megtette, de hasztalanul. Aztán megnyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílt ki.

— Az öreg asszonyságok, ugy látszik, nincsenek itthon, mondá. Nem hallok a szobából semmi neszt.

— Annál jobb! szólt Béla. Csöppet sem kívánczom a szerencse után, hogy találkozam velök.

— Csak hogy mégis beszélünk kell velök. ha már megígértük a mamának, mondá Lenczi. Most már meg köll várunk, míg haza térnek.

— Minek is árulta el Iluska azt a kerti historiát? duzzogott Sárika. Most bocsánatot kell kérnünk azoktól a csuf vén anyókáktól.

— Nem árultam el, csak feleltem a mama kérdésére, mikor ti többiek vitézkedve emlegettétek, hogyan vertétek ki az alkalmatlan két anyókát a kertből, jegyzé meg Iluska.

— Mindegy már no! szólt közbe Lenczi. Ha már itt kell várakoznunk, legalább

játszunk valamit, amíg a vén anyókák haza térnek. Játszunk bujdósdit.

— Jó lesz! Jó lesz!

— Én fölülök ide erre az alacsony fal-kerítésre és hátat fordítok a háznak és udvarnak. Még a szememet is behunyam. Aztán százig olvasok, ti az alatt elrejtőtök s én a száz után lejövök és megkezdem a keresést.

— Jó lesz.

Lenczi fölkapaszkodott az alacsony fal-kerítésre, behunyta a szemeit és elkezdte lassan olvasni:

— Egy, kettő, három . . .

Jó ideig hallotta, amint a többiek ide-oda járnak és buvó-helyet keresnek.

— Ötvenegy, ötvenkettő . . . Bujjatok el szaporán, mert már a felén túl vagyok!

Nem sokára csönd lett, a gyermekek közül egy sem volt többé látható, ellenben künn a fal mentén vezető úton egy asszony közeledett, kosárral a karján. Lenczi tovább olvasta:

— Hetvenöt, hetvenhat . . .

A kosaras asszony most épp Lenczi alatt állt a fal tövében és csodálkozva nézett föl, hogy mit számlálgat a fiu behunyt szemmel? Mert Lenczi igen becsületesen megtartotta a szabályt és a világért sem pillantott föl. Mikor végre azt kiáltotta, hogy »száz!«: egy-uttal le akart ugrani az udvarra; de megbillent s a helyett, hogy az udvarra ugrott volna, éppen nem kedve szerint kifelé pottyant le az utra. Nem is az utra, hanem az ott álló kosaras asszony nyakába.

Lenczi is, az asszony is, a kosár is nagyot puffanva terültek el a földön. (Lásd a képet a 196. lapon.) A kosárból mindenféle csinos és jó portéka gurult ki: gomb, sza-

lag, kendő, játék-szer, czukorka és más ilyen holmi, és kiesett az asszony kezéből egy kalitka is, melyben szép kanári madárka volt fogva.

Az asszony sikoltozott, Lenczi kiáltozott, a madárka ijedten röpködött s a következő pillanatban a gyermekek mind elő siettek rejtek-helyökről. Lenczi gyorsan talpra ugrott, de az asszony elterülve maradt a földön és fájdalmasan sóhajta:

— A madárkám . . . ó, az én drága kincsem!

De a madárkának nem volt semmi baja. Iluska már fölemelte a kalitkát és kedveskedve szólt a szép kis madárhoz, míg a többi gyermek szintén buzgón hozzá látott, hogy segítsen s a kosárból szét hullott holmit vissza rakja. Lenczi pedig az asszonyhoz sietett és nagyon szives hangon mondá:

— Álljon föl már no! . . . Majd én segítem . . . Remélem nem történt nagy baja? Nagyon sajnálom, hogy így leütöttem, igazán nem szándékosan tettem . . . be volt hunyva a szemem és nem is oda akartam leugrani, hanem az udvarra.

Az asszonynak nem történt nagy baja, csak szörnyen megijedt. A gyermekek nyájasan körül fogták, támogatták és a ház előtti padra vezették.

— Üljön le ide, néni, biztatta Iluska; pihenjen!

— Kár, hogy a két öreg asszonyság nincs itthon, mondá Lenczi. Kérnének egy kis vizet . . . vagy tejet; ez nagyon jó annak, aki hirtelen megijedt.

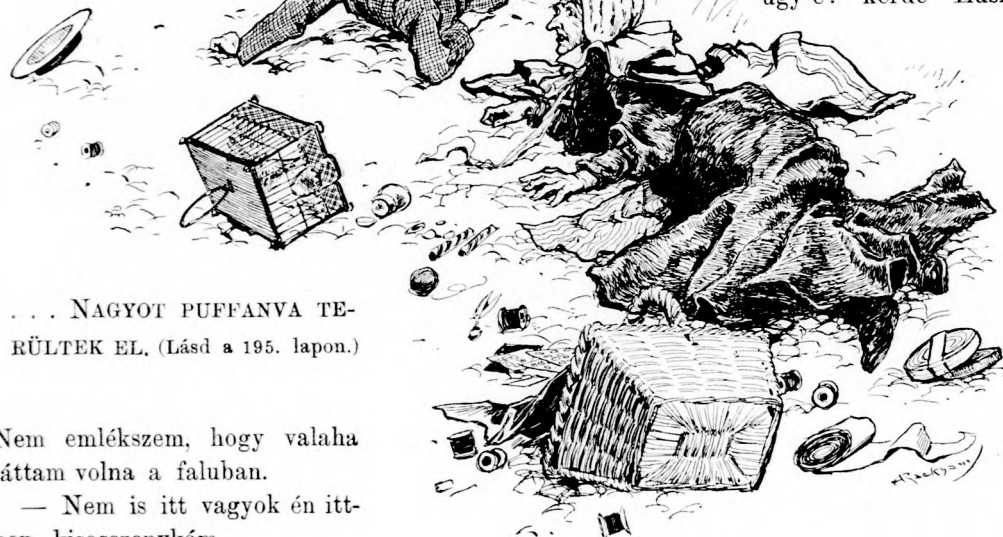
— Azt hiszem, nem látjuk többé azt az alkalmatlan két anyókát, szólt Béla. Az imént benéztem az ablakon, a szoba egészen üres.

— Nagyon jó, ha elköltöztek, jegyzé meg Sárka. Csupa merő boszuságunkra voltak itt.

— Azért mégsem köllött volna anyyira durván bánnotok velök, mint tegnap ott a kertben, mondá Iluska.

— De mikor elrontották a mulatságunkat! kiáltott föl Béla.

— Egy szó mint száz, kellemetlen két anyóka volt és nagyon fogok örülni, ha soha sem látom őket többé, szólt Lenczi.

... NAGYOT PUFFANVA TERÜLTEK EL. (Lásd a 195. lapon.)

Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna a faluban.

— Nem is itt vagyok én itthon, kisasszonykám.

— Messziről jött?

— Nagyon messziről.

— Akkor bizonyosan fáradt is. Várjon csak, jutott eszembe valami.

Elfutott, bement a legközelebbi házba és nem sokára egy bögre tejjel tért vissza.

— Igya meg... ez majd felüdíti, megerősíti.

Az asszony megitta.

A kis kanári a kalitkában sajátságosan fájdalmas hangot hallatott, a kosaras asszony pedig oly busan pillantott föl, hogy szinte föltűnt a gyermekeknek.

— Fáj valamiye? Nagyon megütötte magát? kérdezte Lenczi őszinte részvétellel. Igazán nagyon sajnálom, hogy ilyen bajt okoztam. Kérem, bocsásson meg!

— Ó, semmi különösebb bajom sem esett, ne busuljon, ifuracs-kám, felelt az asszony szeliden.

— Nem ide való, ugy-e? kérdé Iluska.

— Köszönöm szépen, kisasszonykám. Maguk igazán nagyon jó gyermekek.

— No persze, mikor bajt okoztunk? szólt Lenczi.

— Talán még segíthetnénk valamivel? mondá Béla. Elvisszük egy darabon ezt a nehéz kosarat.

— Ugy-é, kereskedik azzal a portéká-

val? kérde Sárka. Jöjjen el hozzánk, mamácska bizonyosan vásárol valamit.

— Majd ellátogatok oda is. Egyelőre itt maradok a faluban, csak szállást találok. Ugy hallottam, hogy ez a házaeska üres, ezt akarom kibérelni.

Ettől fogva minden nap látták az asszonyt, aki kosarával és madárkájával ház-

ról-házra járt, de még a környékbeli tanyaakra is elvándorolt. Ugyancsak bámultak mindenütt, milyen szép holmija van a kosarában. De még inkább csodálkoztak azon, hogy milyen furcsa módon kereskedik a portékájával.

Mert pénzt nem fogadott el. De annál inkább kérdezősködött holmi ócskaságok

... MINT KATONA PRODUKÁLTA MAGÁT. (Lásd a 198. lapon.)

után és drágán össze vásárolt ócska cipőket, viselt ruhákat és más mindenféle régiséget, ami már senkinek sem köllött.

— Képzeljétek, szölt Janka, a néni kidobta azt a gonosz szépség-balzsamot, mely az én arczomnak annyira megártott s amelyről senki sem tudja, honnan került a házba. A cselédek éppen tanakodtak, megsemmisítsék-e, mikor oda jött ez az

asszony és nagy örömmel kapott az üvegese után. Három gyönyörű selymekendőt adott érte a cselédeknek.

— Nálunk meg szép pipát adott az udvarosnak egy pár ócska csizmaért, amelynek már senki sem veheti hasznát.

Mindenki tudott valamit a kosaras asszony ilyenféle furcsa vásárjairól. Szerették is a faluban és persze szívesen csaptak

vele vásárt. A gyermekek azonban leginkább a kanári madárkájáért szerették.

— Soha ilyen csoda-madárkát! szolt Iluska egy délután, mikor a gyermekek együtt voltak. Tegnap az asszony kinyitotta a kalitka ajtaját és csak annyit mondott: »Ez a kisasszonyka jó barátunk, szeresd őt!« — s a madárka egyenesen a vállamra röppent, ott vigan csicsergett és hízkelve nyujtogatta a csőröcskáját felém, hogy csókoljam meg.

— Nálunk meg mint katona produkálta magát. (Lásd a képet a 197. lapon.) s egy kis pálczikát mint puskát tartott a karmocskájában, szolt Béla. Aztán hirtelen eldobta a puskáját és felröppent a szekrényre, ott vigan csattogott; de az asszony megfogta és így szolt: »A szökevény katonát főbe kell löni! Most tehát meghalsz.« Fogta a pálczikát és feléje tartotta, a szájával pedig pukkantott, mintha löne. És a madárka végig terült az asztalon s mozdulatlanul maradt, mint ha meghalt volna.

— Aranyos kis jószág! mondá Janka. De ni, ott megy az asszony . . . kérjük meg, hogy produkálja nekünk egy kicsit a madárkát.

— De nincs nála, szolt Béla.

— Elmegyünk a lakására.

Mihamar utól érték az asszonyt és barátságosan köszöntek neki, az is viszont.

— Nagy kérésünk volna néni, szolt Iluska.

— Mi volna az, kedves kisasszonykám? Ha megtehetem, szívesen teljesítem.

— Ugy szeretjük azt az aranyos madárkát . . . ha egy kicsit produkáltatná . . .

— Ilyen jó gyermekeknek szívesen. Csak hogy most nincs velem, sürgető utam

akadt . . . de ha elkísérnek a lakásomra, ott megláthatják Gyöngyikét . . . tudják, az a neve.

— Igen, és nagyon illik is neki. Menjünk szaporán!

Az asszony ugyan-abbban a házban lakott, amelyben azelőtt az alkalmatlan anyóka, de most nagyon szívesen mentek oda. Előre örültek, milyen jól fognak mulatni.

De ott szomorú meglepetés várta őket.

Amint a kicsi szobába beléptek, az asszony meghökkenve nézett körül.

— Gyöngyikém, hol vagy?

A gyermekek is látták, hogy a kalitka üres.

— Jaj, csak nem röpült ki? Ha megszökött volna!

— Azt nem tette, szolt az asszony nagy ijedelemmel. Vagy itt van közel, vagy baj érte és akkor ó jaj! . . . végem van nekem is.

Oly kétségbe esetten mondta ezt, hogy a gyermekek szinte elcsodálkoztak. Mert hiszen kedves madárka ugyan, de végre is csak madárka, amely miatt az ember már csak mégsem busulja magát halálra.

— Gyöngyikém! Gyöngyikém! kiáltozta az asszony izgatottan. Szólj, hol vagy?

De a madár nem szólalt meg sehonnan.

— Bizonyosan kiröpült, hisz az ablak nyitva van, szolt Iluska. Majd keresni fogjuk mi is.

— Persze! Addig keressük, míg megtaláljuk, kiálták mindnyájan nagy hévvel.

Kiszaladtak és a ház körül nagy buzgón keresték az eltűnt madárkát.

Utánok ment az asszony is és remegve szolt magához:

— Szörnyű volna, ha Gyöngyikét veszelelem érné! Most . . . most, mikor már

szererencésen vissza szereztük az összes bűvös ajándékokat és indulhatnánk haza boldog tündér-honunkba, hogy bocsánatot kérjünk jószágos királynőnktől! O, ha ez ismét a gonosz Mirigy műve volna . . . ha Gyöngyikét hatalmába ejtette és örök rab-

ságra magával vitte! Gyöngyikém, édes testvérem, szólj, hol vagy? Nem, nem lehetem, hogy gonosz ellenségünk törhetett volna rád!

Pedig bátran hihette volna.

(Folytatása következik.)

BÉKA-HANGVERSENY.

*MINT ha még kikelet volna,
Brekeke —
Mint ha fülemile szólna,
Brekeke!
Nem is őszi ez az idő.
Uszik még a bárány-felhő.
Brekeke —
Ide mellém, jó zenészek serege!*

*Én vagyok a híres primás
Vrak — vrak — vrak —
Béka-tavi primások mind
Nagy vrak.
Amint én ütöm a taktust,
Ugy csináljátok a nagy tust,
Vrak — vrak — vrak —
Békatavi primások mind nagy vrak!*

*Te furulyás, szépen fujjad:
Tülülü,
Dicsérjed, mily meleg a tó,
Zöld a fü.
És most, hogy szép holdvilág van,
Fujjad Isten igazában:
Fülülü
Ez az őszi tavasz jaj beh gyönyörű!*

*Te meg öreg bögös húzzad:
Kurru — kú —
Vig legyen a brúgózás, ne
Szomorú!
Szép hármásban muzsikáljunk,
Pitymallatig meg se álljunk
Kurru — kú —
Elment már a gólya-madár, félre bú!*

CSITT!

A BUBA

ALSZIK!

(Lásd a 201. lapon.)

CSITT! A BUBA ALSZIK!

(Képpel a 200. lapon.)

CSITT! A bubá alszik,
Szegényke beteg!
Piczike bendőjét
Zöld almával tömte meg.

Pedig óva intém,
Sőt korholtam is.
Nem használt beszédem,
Most síntli a kis hamis.

Használt az orvosság —
De csitt! Csönd legyen!
Kicsi ágya mellé
Lépek most lábujj-heggyen.

Lehajlok fölője:
»Hogy vagy kis cziczám?«
Mint ha azt felelné,
»Jól vagyok már Katiczám!«

KALANDOK A SIVATAGBAN.

— Egy utazó naplójából. —

(Képpel a czimlapon és a 204. és 205. lapokon.)

MIKOR a sivatagról van szó — írja egy tudós és bátor utazó — akkor az európai olvasók rendesen Afrikára gondolnak. Pedig van veszedelmes sivatag Aziában is és aki, mint jó magam, keresztül vergődött a turkomán sivatagon, éppenséggel nem kívánja, hogy még különb kalandjai legyenek, mint amilyenek itt érhetik.

Eléggé fárasztó volt az út már odáig is, amíg a sivatag szélét elértük, de mégis csak tűrhető. Jócskán találtunk kirgiz telepeket, melyeken megpihenhettünk és élelmi szert kaptunk, jó pénzért pedig még lovat, szekeret is. Társam és szolgám, Misa, kiszolgált orosz katona volt, izmos, bátor és sokat tapasztalt ember, aki nem ijedt

meg az árnyékától; csak babonás volt, mint az orosz köznép általában.

— Rossz jel, uram, rossz jel! mondta, midőn egy napon, mielőtt a nagy homok-sivatagnak neki indultunk, a kirgiz faluban beléptünk egyik kunyhóba, melynek a gazdájával megalkudtunk, hogy tevéfogatu szekéren tovább szállit Szamarkánd felé, végig a veszedelmes sivatagon.

Körül néztem és eleinte nem láttam semmi különöst.

— No, micsoda babona kavargó megint a fejedben, Misa? kérdém nevetve.

— Rossz jel, ha valaki nagy utra indul és farkast lát, felelé Misa.

— Az bizony nem csak rossz jel, hanem igen gonosz állapot, ha az utast éhes farkas-csorda támadja meg. De ugyan hol látsz farkast itt a falu közepén?

— Ott van ni!

Misa egy furcsa alkotmányra mutatott, mely a tetőzetről függött alá és nem volt egyéb, mint bölcső, benne két gyermekkel. Ezeket már előbb is láttam, de azt csak most vettem észre, hogy nem ketten, hanem hárman vannak a bölcsőben. (Lásd a képet a 204. lapon.) A két gyermek közt egész kényelmesen heverészett játszó társuk, egy kis farkas-kölyök. Olyan elégedett pofát vágott, mint ha nem is a vérengző ordas-nemzetség esemetéje, hanem szelid czicza volna. Nagyon mulatságos látvány volt és hangosan fölkaczagtam.

— Oda se neki, Misa! mondtam. Ha veszedelem sem vár nagyobb, mint amilyen ez a farkas-kölyök, akkor füttyörészve érünk célhoz.

Misa kissé neheztelt, hogy nevetem az ő babonás hiedelmét. Aztán hozzá látott, hogy podgyászunkat a kocsira rakja.

Nem afféle kényelmes, ruganyos kocsi volt ez, amilyenben otthon szoktunk kocsi-kázni; de annál jobban megfelelt a céljának. A széles talpu kerekeken nyugvó tengely s szekér-oldal erős fából volt durván össze róva, az égető nap ellen pedig vastag ponyva-ernyő védett meg. Három teve volt a szekér elé fogva, mert most már a Karakum (fekete homok) sivatagnak indultunk neki, melynek lágy, mély homokjában lóval nem lehet boldogulni, míg a teve könnyen és gyorsan halad benne.

Kirgiz kocsisunk a középső teve pupján helyezkedett el és onnan ösztökélte vigan a tevéit. Jobb dolga is volt neki ott mint nekünk a kocsiban, mert utról itt persze szó sem lehet s az egyenetlen, buczkás homok-sivatagon a kocsi folytonosan jobbra-balra dülöngélt, mint a hajó a hullámzó tengeren. Sokszor a szekér oldalába kellett fogóznunk, hogy ki ne repüljünk.

Végtelenül szomorú tájon haladtunk végig. Sívár, kopár homok mindenütt, ameddig a szem ellátott: helyenként egész hegyek tornyosultak a futó-homokból, itt-ott egy alacsony sziklás domb emelkedett ki; közben hosszan elnyúló szakadék, terjedelmes mélyedés, melyben víz volt valamikor, de amely most teljesen ki volt száradva. A sárgás-barna homokon néhol valami fehérség csillogott a vakító napfényben: csont, állatok és emberek csontja, a sivatagban elpusztult emberek, lovak, tevék maradványa. Meg-megborzadtam ezek láttára, mert akaratlanul is arra kellett gondolnom: hát ha minket is ilyen sors vár? Kirgiz kocsisunk ellenben mindannyiszor nagyon elégedetten bölintott a fejével, valahányszor ilyen csontvakás mellett haladtunk el.

— Jól van, nagyon jól van, dörmögte és a csontokra mutatott.

— Ugyan már hogy volna jól? förmedtem rá boszusan. Hiszen itt szegény utasok pusztultak el!

— Ugy van, uram. De ezek a nyomok mutatják, hogy jó irányban haladunk.

Tehát ezek a borzalmas maradványok szolgálnak a sivatagban utmutatóul!

Messze benn jártunk már az élettelen pusztaságban. Tevéink szaporán ügettek s napnyugta után a ragyogó holdvilágánál csak még gyorsabban haladtak, nagy megelégedésemre, mert természetesen az volt a kívánságom, hogy mentül tovább jussunk. Ugy is napokig fog tartani, míg átvergődünk a roppant sivatagon.

Egyszerre azonban lasabban kezdtek a tevék lépegetni, magasra föltartva a fejüket. Szaglászta a levegőben és láthatólag nyugtalanok lettek. Szétnéztem de nem láttam semmi gyanusát. Pedig jól tudtam, hogy a teve csodálatos ösztönével, éles érzékével hamar megsejti a veszedelmet. Mit érezhetnek, mikor én nem látok, nem hallok semmit? Néhány percczel később kirgiz kocsisunk, megállítva a tevéket, előre nyújtott nyakkal merően bámult a messzeségbe, aztán megrázta a fejét.

— No, mit álldogálunk? Mit báméskodol? kiáltott rá Misa türelmetlenül.

— Baj van? kérdeztem én.

A kirgiz egy jócskán messze emelkedő sziklás dombra mutatva, komoran felel:

— Ha öt perc alatt nem sikerül arra a dombra följutnunk, akkor utolsó órákat éljük, végünk van.

— Miért? Mi fenyeget?

A kirgiz a távolba mutatott, ahol az eddig ragyogóan világító hold-fény saját-

ságosan kezdett homályosodni, mint ha ködfátyol emelkednék eléje.

— Tibba! szólt a kirgiz kurtán. (Lásd a képet a 205. lapon.)

Megdöbbsentem, és Misa is mint ha össze rezzent volna. Jól tudtuk, mi a tibba: homok-förgeteg, mely mindent eltemet.

A kirgiz nem szólt többet, hanem kiáltással, ostorral gyors futásra ösztökélte tevéit. Ezek különben nem is várták az ösztökélést. Érezték a veszedelmet és a maguk jó-szántából örült sebességgel iramodtak odább. Csak úgy habzott a szájuk. Nem sokára fönn voltunk a domb tetején. Itt a kirgiz megállította a lihegő állatokat és örvendezve kiáltott fel:

— Mas allah! (hála Istennek!) még megmenekülhetünk. Boruljatok arczra itt a kocsi mögött és takarjátok le magatokat pokrócczal, kivált a fejeteket! Gyorsan, már itt van!

Ő maga letérdeltette a tevéket s mögöjük kuporódva, pokróczába burkolózott és a földre hajtotta le arczát. Én s Misa követni kezdtük példáját, midőn nem igen messze, a domb alatti mélyedésben, emberi alakot pillantottam meg. Fáradt, lassu léptekkel iparkodott a domb felé. Izgatottan ugrottam fel.

— Ez az ember veszve van, ha ott a mélyedésben éri a homok-vihar . . . segítségünk rajta! Hé, jó barátom! Siess! Ide föl! Gyorsan!

Alkalmasint hallotta, mert felénk tekintett. De nem gondolhattam rá tovább, mert Misa vállon ragadott és erőszakosan lenyomott a földre.

— El akarsz pusztulni, uram? kiáltá türelmetlenül.

S a már elő szedett pokróczokat reám és

magára borította. Legfőbb ideje volt. Mert ebben a pillanatban hirtelen eltűnt a hold és minden csillag és mint ha óriási fekete függöny ereszkedett volna le az égről. Nyomban rá iszonyú zúgás, sivítás, hangzott, a föld szinte reszkedni látszott alattunk és fölülről sisteregve, kopogva szóródott ránk a homok oly tömegben, hogy néha azt hittük, megfulunk alatta. Óvatosan meg-megmozdultunk, pokróczostul, hogy a fejünkre omlott homokot leszórjuk magunkról, de úgy, hogy a vészes förgeteg be ne törhessen takarónk alá. Alig-alig tudtunk lélekzeni és azt tudtuk, órák óta fulladozunk már. Pedig a förgeteg nem igen tartott fél óránál tovább. S amily hirtelen jött, épp oly hirtelen szűnt is meg.

Mikor kidugtuk a fejünket, a hold már ismét ragyogóan világított. De amint szétnéztem, mennyire megváltozottnak láttam a sziklás domb környékét! A sikon, amelyen idáig végig haladtunk, egész hegy-láncz emelkedett a förgetegből fölka-vart és aztán ismét lecsapott homokból, máshol ismét roppant mélyedések tátongtak, ahonnan a szél a homokot kiszedte.

Most értettem és becsültem csak meg igazán kirgiz kocsisunk okos eljárását, hogy ide a sziklás domb tetejére sietett velünk. Itt nem volt alattunk homok, a förgeteg tehát nem sodorhatta ki alólunk a talajt, más részt a domb teteje magasán lévén a levegőből leomló homok nem gyűlhetett meg tulságosan, mert minden újabb szél-roham lesöpörte onnan a mélyebb helyekre. Szerencsésen megmenekültünk.

Nem csak megdicsértem, hanem mindjárt meg is jutalmaztam az emberséges kirgizt és Misa is hálásan szorított velem, mondván:

— Mi ezt bizony föl nem értük volna ésszel. No, de most aztán siessünk, hogy valami tanyára jussunk.

— Még nem! mondtam. Előbb még utána kell néznünk, mi lett azzal a szegény emberrel, akit amott lenn láttunk.

— Az már nem élhet, szólt a kirgiz. El van temetve valamelyik homokdomb alatt.

— Persze! bizonykodott Misa is. Nem érdemes az időt vesztegetnünk miatta.

Aztán meg láttam is a hegyes báránybőr süvegéről, hogy turkomán ember; bizonyosan kóbor rabló, nem kár érte.

— Ejnye, Misa. hát erre tanít téged a szeretet Istenének vallása? Ha veszedelemben tudod felebarátodat, pusztá gyanakvással akarsz kibujni kötelességed alól, hogy megsegítsed?

Misa röstelkedve ötölt-hatolt, a kirgiz pedig bámészan nézett rám, aztán így szólt:

— Ha éppen akarod, hát keressük. Nem lehet messze attól a helytől, ahol utoljára láttuk.

Nem is keresgeltük sokáig. Misa volt az, aki csakhamar fölkiáltott:

— Ni, egy láb!

Csakugyan, egy láb meredt ki egy jókora homok-domb alól. Gyorsan szét hánytuk a homokot és egy izmos termetű,

fekete szakállu tarkomán feküdt előttünk mozdulatlanul, halál-sápadtan.

— Már meghalt, szólt a kirgiz. Ez volt a kiszmetje (sorsa.) Ki tehet a kiszmet ellen?

Lehajoltam és megvizsgáltam.

— Nem halt meg! Él, még dobog a szive! kiáltám örömmel. Gyorsan, hozzátok a kocsiról vizet, pálinkát!

Mert effélével természetesen jól elláttuk magunkat az utra.

... HÁRMAN VANNAK A BÖLCSÖBEN.

(Lásd a 201. lapon.)

Rövid idő alatt sikerült a turkománt életre ébreszteni. Eleinte kábultan nézett szét, de miután még néhány kortyot ivott és talpra állítottuk, hamar föl-ocsudott.

— Allah fizesse meg nektek, amit velem cselekedtetek, mondá hálás pillantással.

A kirgiz őszintén mondá:

— Nekünk ketőnknek — és Misa felé mutatott — nem tartozol hálával, mert mi bizony ott hagy-

tunk volna a homok-sírodban; de ez a jó khán (főnök, ur) nem engedte, hogy tovább utazzunk, míg kísérletet nem tettünk a megmentésedre.

A turkomán hozzám lépett, megragadta jobb kezemet és keleti szokás szerint homlokához szoritotta, miközben így szólt:

— Murad a nevem és mától fogva testvéred vagyok, tied az életem. Holtom után

ne jussak el Mohamed paradicsomába, ha
irántad háládatlan tudnék lenni.

— Barátságodat örömmel fogadom el,
emberséges Murad; de amit tettem, ne

— TIBBA! SZÓLT A KIRGIZ. (Lásd a 203. lapon.)

becsüld tul azt, ami minden jó embernek
kötelessége lett volna megtenni. Most jőjj a
kocsinkba, ki vagy merülve.

Együtt utaztunk tovább. Murad, mikor
megtudta utazásom célját, elkomolyodva
szólt:

— Veszedelmes utra indultál. Az én népem nem szereti, ha hitetlen idegent lát a földjén. Ámde legyen, folytasd utadat. El fogsz jutni célodhoz.

Misa megszólalt:

— Egyelőre az volna jó, ha valami tanyára jutnánk és megpihenhetnénk.

— Népem egyik törzsének a tanyája nincs nagyon messze. Ott fogunk pihenni.

Utastította a kirgiz kocsist merre hajtsanak. Biz' az eltartott jó pár óráig, míg a turkomán telepre értünk. A késő éjjeli időben is csakhamar egész csapat marczona alak vett körül és gyanakvólag nézett reám és szolgálomra; de alig szólt Murad néhány szót hozzám, azonnal megváltozott a viseletük és barátságosan közeledtek felénk.

Más nap is nagyon szívesen fogadtak, valamire csak jártam a tanyájukon, sőt elhalmoztak mindenféle csemegével és utra valóval, pénzt pedig nem fogadtak el.

— Már ez furcsa, csodálkozott Misa. Hisz' ezek a kincs-szomjas rabló turkománok mástól meg erőszakkal is elszedik a pénzét!

Harmad-nap tovább utaztunk. Jóval az indulás előtt megjelent Murad és egyszerűen, nyugodtan kijelenté, hogy ő is velem jön. Nem is hagyott el többé ezen az utamon, ő vezetett egyik turkomán telepről a másikra. Utközben, mikor egy-egy szilaj rabló turkomán csapat ellenséges szándékkal rohant felénk, Murad csak föl-emelkedett a kocsiban, néhány szót kiáltott s a gyanus csapat gyorsan odább vágatott. Az én Misa szolgálom is persze jól látta ezt s egy napon így szólt hozzám:

— Uram, mélyen bánom és szégyellem, amit akkor éjjel mondtam. Hiszen mikor a

te jóságod ezt a turkománt megmentette, akkor talán a saját életünket is mentetted meg. Murad nélkül alig ha boldogulnánk.

Az ötödik napon egy nagyobb turkomán telepre értünk. Itt nagy tó is volt, melyen számtalan vízi madár uszkált. Zsákmányul akartam ejteni néhányat a gyűjteményem számára s vadászni mentem Misával és egy turkomán vezetővel, aki jól ismerte az ingoványos tájéket.

Murad nagyon ellenezte ezt a kirándulást s többször ismételte, hogy itt veszedelmes fenevadak is kószálnak. Nevettem a beszédén. De nem sokáig nevettem.

Még el sem jutottunk a tóhoz, mikor elől lépegetett vezetőnk ijedten kiáltott fel. A következő pillanatban egy hatalmas párduc rohant rá, földre döntötte és marczangolni kezdte. Misa bátran sietett segítségére, lőtt is a fenevadra, de csak késő jutott eszünkbe, hogy mivel madarászni indultunk, hát csak apró söréttel van a puskánk megtöltve, az pedig keveset árt a párducznak. A dühös fenevad ott hagyta első áldozatát, Misára rontott és őt ütötte le a lábáról. Most én löttem, szintén hiába. Ekkor golyóra megtöltött forgó-pisztolyomból egészen közről löttem rá (Lásd a képet a czimlapon.) de csak azt értem el, hogy reám rontott, földre döntött és rám taposott.

Azt hittem, végem van. De ekkor egy villanást láttam s a következő pillanatban a párducz hörögve fordult le rólam, oldalából pedig vastag sugárban szökelt a vére. És mellettem ott állt Murad, hosszú, véres törével a kezében. Én is, a baj nélkül föltápázkodott Misa is hálásan borultunk megmentőnk nyakába.

— Ó, nincs mit köszönnötök, szólt Murad nyugodtan. Életért életet. Csak tartozáso-

mat törleszttem. Tudtam, hogy itt bajba kerülhettek, azért jöttem utánatok.

Még több napig tartott az utunk, de Murad segítségével minden baj nélkül célhoz értem.

Murad aztán vissza tért népéhez. Bizony mondom, nehezemre esett a válás tőle s ő is kissé remegő hangon mondá;

— Allah oltalmazzon! Alkalmasint soha sem látjuk többé egymást; de én siromig hálásan fogok reád gondolni.

És hálásan gondolok rá én is.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 11-dik számában közölt oszlop rejtvény megfejtése:

V	E	L	Ő	
K	E	R	T	
K	A	SZ	A	
A	L	A	P	= Veszprém.
G	E	R	Ő	
N	É	M	A	
M	A	R	I	

Helyesen fejtették meg: Marczali Bözse és Póli, Mérey Ágosta, Fleischmann testvérek, Pilz Erika és Felice, Altstock Hugó, Esterházy Erzsébetke, Lőrinczy Mariska, ifj. Körösi Károly, Goldmann Pali, Groedel Lajos, Vataj Miczi, Graner Stefi és Márta, Antal Aranka, Kovalóczy Rudi, Heumann Gertrud (a temesvári m. kir. állami felső leányiskola részéről), Kocsis Gizella, Barkóczy György, Nagy Lenke és Ernő, Csorba Menyhért és János, Badics Gizi, Freund Imre, Hollaky Ferencz, Pfeifer testvérek, Dobrovits Margit, Vadas Zoltán, Kövér Miczi, Boros Emmike, Répászky Jenő, Virághalmi Juliska, Kocsis Zoltán, Jurenák Ferencz és László, Bajay János, Krámer Miczi, Szilágyi Erzsike, Bogay Ernő, Fejér Margit és Ödön, Koronhály Zoltán, Herzfeld Ella, Bogdándy Jenő, Barsi Dezső, Záborszky Mariska és Dezső, Szilágyi Rózsika,

Graefl Paula és Márta, Kazy Livia, ifj. Bolyó Károly, Pósch Boriska, Sier Friczike, Berényi Irmuska, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Jurenák Ferencz és László Budapesten*, kiknek a jutalom-könyvet (»A hősök«, görög tündérmesék, írta *Kinsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágoston*, hat eredeti könyvmatu képpel, dísz-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Heller László, Kardos Jenő.

Pótló rejtvény.

ék	ár
kar	lap
ág	ó
apa	lak
kár	év
ír	él

Ha e szók mindegyike elé egy-egy betűt tesztek: olyat, hogy más, ismét önálló értelmű szót kapjatok, akkor a kezdő-betűkből oly valamit olvastok ki, amiben tél idején sok vadásznak volt már része.

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi“.

Fordította *Móka bácsi*. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hunkár Dezső. A német császárnak, szeretett királyunk szövetségeseinek s a magyar nemzet jó barátjának, 16 fia és 1 leánykája van. Ez egy arany-szőke, dundi babácska, akit láttam magam is. Legidősb fiának, aki egyúttal a császári szék örököse, Eitel, vagyis magyarul: Etele (Attila) a neve. — **Badics Gizi.** Legjobb: hetenkint a rejtvények sorrendjéhez képest küldeni a megfejtést is. A kedves szüreti küldeményt köszönettel vettem és jóízűen el is költöttem. — **Répászky Jenő.** Szívesen köszöntelek sok ezer apró hiveim sorában s annál nagyobb örömmel, mert bús fogásból szabadultál ki: a beteg-ágyból s immár megerősödött szemmel tekintesz szét Istennek szép

világában. Soká maradjunk együtt! — **P. (G?) Klára.** A hajdani Klárka levelét érdeklődéssel olvastam. A darabok kiszemelését önre bízom s kérem a már meglevőknek beküldését. Az egerke históriája sikerült s a képecskével együtt közlöm. Teljes nevét és címét kérem. — **Esterházy Erzsébetke.** Ugyancsak vig levélkét irtál! Szinte kihallik belőle az a gyönyörű katona-zene. A rejtvényeid közül az első igen régi, a másik meg nagyon könnyű. Még egyet! Katona sohasem utazik, hanem, régi jó kaszárnya-magyarsággal úgy mondjuk, hogy: maséroz. Nyilván a ti lakóhelyetek is bele volt vonva a nagy had-gyakorlatokba. — **Maguray Pista.** A gyújtó-szál föltalálója igenis magyar ember. **Irinyi,** aki találmányával a 40-es évek elején lépett föl, de csak-hamar csekély áron eladta egy bécsi ember-

nek, Römernek. — **Baráth Lenke.** Takaros kézimunkádat egy hozzá értő, követelő néni is megdicsérte. Én, avatatlan létemre, csak annyit mondhatok, hogy nagyon tetszik. Melegen is köszönöm. Állandó disze lesz író-asztalomnak. — **Szt. Gaály Olivér.** Itt Budapesten is föl-föltüneznek azok az apró, lovatlan hintók, melyek vigan és gyorsan gurulnak végig az Andrássy-uton. De azért ne féltsed a lovat! Sem ilyen benzinnel fűtött, sem a bicikli nem fogja kiszorítani ezt a nemes állatot. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Kövér Miczi (Martfü, J. N. K. Szolnok vmegye) azt üzeni *Halassy* Valikának, hogy ha vele levelezést óhajt, ő (Valika) kezdje meg.

Előfizetési felhívás a KIS LAP október-decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed vége közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap

pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A jövő évnegyedben befejezéshez jut „**A bűvös ajándékok**“ című mesés történet, mely oly nagy mértékben megnyerte kis olvasóink tetszését. Ezt nyomban egy másik hosszabb elbeszélés fogja követni, változatosságul most ismét szorosabban a való életből, de épp oly vonzó és érdekes, mint a megelőzője. **Kisebb elbeszélések, mesék, költemények** nagy száma van már szintén közlésre előkészítve, nagyjából **művészi rajzokkal** és eddigi rendes rovataink is változatlanul tovább folynak, valamint kéthetenként a **színes műmelléletek** is.

Ebben az évnegyedben kerül eldöntésre a „**Kis Lap**“ **nagy pályázata**, melynél nemes versenyre buzduló kis olvasóink közt értékes jutalmak kerülnek kiosztásra. Az év végén pedig a legszorgalmasabb rejtvény- megfejtők fognak külön jutalomban részesülni.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legczélszerűbben postai utalványon, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.